

Ἡ Παραβολὴ τοῦ ἀσπλάχνου δούλου(Ματθ.18,23—35) (Γιαννακόπουλος Ἰωήλ Ἄρχιμανδρίτης)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Μετὰ τοὺς λόγους περὶ ἀδελφικῆς συνεξηγήσεως καὶ τὴν διακοπὴν τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου ποσάκις πρέπει νὰ συγχωρῶμεν τὸν ἀδελφόν μας καὶ τὴν ἀπάντησιν, ὅτι πρέπει νὰ συγχωρῶμεν 7Χ70 ἢτοι πάντοτε, ἀναφέρει ὁ Κύριος τὴν παραβολὴν τοῦ ἀσπλάχνου δούλου, ἵνα δείξη, διατὶ πρέπει νὰ συγχωρῶμεν πάντοτε. Μετὰ τὴν ἀριθμητικὴν συγγνώμην (7Χ70) ἀκολουθεῖ ἡ δραματικὴ συγγνώμη καὶ λέγει.

«Διὰ τοῦτο ὠμοιώθη ἡ βασιλεία τῶν Οὐρανῶν ἀνθρώπῳ βασιλεῖ, ὃς ἠθέλησε συναῖραι λόγον μετὰ τῶν δούλων αὐτοῦ». Ἐν τῇ βασιλείᾳ δηλαδὴ τῶν Οὐρανῶν συμβαίνει, ὅ,τι καὶ ἔν τινι βασιλείᾳ, ὁ ὁποῖος ἠθέλησε νὰ λογαριασθῇ μὲ τοὺς δούλους του, τοὺς ἀυλικούς του, εἰς τοὺς ὁποίους εἶχε δώσει ἐντολὴν διαχειρίσεως βασιλικῆς χρημάτων καὶ ἐπομένως ἦσαν εἰς αὐτὸν χρεωφειλέται. «Ἀρξαμένου αὐτοῦ συναίρειν, προσηνέχθη αὐτῷ εἰς ὀφειλέτης μυρίων ταλάντων». Ὅταν δηλαδὴ ἤρχισε νὰ λογαριάζεται, ὠδηγήθη πρὸς αὐτὸν εἰς δοῦλος ἀυλικός, ὁ ὁποῖος ὤφειλεν εἰς αὐτὸν μύρια τάλαντα ἢτοι 10.000 τάλαντα, ἕκαστον τῶν ὁποίων εἶχεν ἀξίαν 6.000 δηναρίων, 6.000 προπολεμικῶν δραχμῶν, ποσὸν δηλαδὴ ἀνεξόφλητον ὑπὸ τοῦ δούλου. Τὸ ποσὸν τοῦτο μόνον ὑπὸ ἀυλικῆς ὑπουργοῦ πρὸς βασιλέα ὀφειλόμενον δύναται νὰ εἶναι ἐξ εἰσπράξεων μὴ καταβληθεισῶν.

«Μὴ ἔχοντος δὲ αὐτοῦ ἀποδοῦναι ἐκέλευσεν αὐτὸν ὁ Κύριος αὐτοῦ πραθῆναι καὶ τὴν γυναῖκα καὶ τὰ τέκνα καὶ πάντα ὅσα εἶχε καὶ ἀποδοθῆναι». Ἐπειδὴ δηλαδὴ δὲν

εἶχεν ὁ δοῦλος οὗτος νὰ πληρώσῃ τὸ χρέος αὐτό, διότι τὸ κατεχράσθη, διετάχθη νὰ πωληθῆ ἡ γυναῖκα καὶ τὰ παιδιὰ του κατὰ τὸν νόμον (1) καὶ ὅ,τι ἄλλο εἶχε, ἵνα ἐξοικονομηθῆ μέρος τοῦ ὀφειλομένου τούτου ποσοῦ. Τότε ὁ δοῦλος «πεσὼν προσεκύνει αὐτῷ λέγων μακροθύμησον ἐπ' ἐμοὶ καὶ πάντα ἀποδώσω σοι». Ἴδου ὁ σκοπὸς τῆς προτάσεως τοῦ βασιλέως. Ἦτο νὰ παρακίνησῃ τὸν δοῦλον εἰς ἰκεσίαν. Ὁ δοῦλος ζητεῖ ἀναβολὴν πληρωμῆς τοῦ χρέους, διότι τοῦτο μόνον ἠδύνατο νὰ ἐπιτύχῃ. Ὁ Βασιλεὺς ἰδὼν ὅχι τὴν δυνατότητα τῆς καταβολῆς τοῦ χρέους, ἀλλὰ τὴν ἀναγνώρισιν καὶ προθυμίαν τῆς ἐπιστροφῆς τούτου, ἀμείβει βασιλικῶς ταύτην ὡς ἐξῆς: «Σπλαγχνισθεὶς δὲ ὁ Κύριος τοῦ δούλου ἐκείνου ἀπέλυσεν αὐτὸν καὶ τὸ δάνειον ἀφῆκεν αὐτῷ», χαρίζει τὸ ὀφειλόμενον χρέος ὁ βασιλεὺς καὶ ἀφίνει ἐλεύθερον τὸν χρεωφειλέτην του.

Ὁ τέως χρεωφειλέτης καὶ νῦν ἐλεύθερος παντὸς χρέους δοῦλος «ἐξελθὼν» ἐκ τοῦ βασιλικοῦ ἀνακτόρου «εὔρεν ἕνα τῶν συνδούλων αὐτοῦ, ὃς ὤφειλεν αὐτῷ» ὁ ὁποῖος ὤφειλεν εἰς αὐτὸν «ἑκατὸν δηνάρια καὶ κρατήσας αὐτὸν» ἀπὸ τὸν λαιμὸν «ἔπνιγε λέγων ἀπόδος εἴ τι ὀφείλεις» δός μου ὅ,τι μοῦ ὀφείλεις. Τὰ ἑκατὸν δηνάρια ἦσαν ἑκατὸν περίπου προπολεμικαὶ δραχμαί, ποσὸν δηλαδὴ ἀσήμαντον ἐν συγκρίσει πρὸς τὰ μύρια τάλαντα, τὰς 60.000 δραχμάς, τὰς ὁποίας ὤφειλεν αὐτὸς εἰς τὸν Κύριόν του. «Πεσὼν οὖν ὁ σύνδουλος αὐτοῦ» εἰς τὰ γόνατα «παρεκάλει αὐτὸν λέγων. Μακροθύμησον ἐπ' ἐμοὶ καὶ ἀποδώσω σοι» φανοῦ μακρόθυμος καὶ θὰ σοῦ δώσω ὅ,τι σοῦ ὀφείλω. Ὁ δοῦλος ὅμως ἐκεῖνος «οὐκ ἠθέλεν ἀλλὰ ἀπελθὼν ἔβαλεν αὐτὸν εἰς φυλακὴν, ἕως ἀποδῶ τὸ ὀφειλόμενον». Ὁ Χρυσόστομος παρατηρεῖ τὰ ἐξῆς ὡραῖα διὰ τὸν ἄσπλαγχνον αὐτὸν δοῦλον καὶ λέγει: «οὔτε τὸ σχῆμα τῆς ἰκεσίας ἠδέσθη, δι' οὗ καὶ οὔτος ἠλεήθη, οὔτε τὸν λόγον ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν, δι' οὗ καὶ αὐτὸς ἐσώθη οὔτε τῆς ἰδίας ἀνεμνήσθη συμφορᾶς ἀπὸ τῆς ὁμοίας, ἀλλὰ ἔμεινε θηρίου ὠμότερος». Ὁ ἄσπλαγχνος δηλαδὴ αὐτὸς δοῦλος δὲν ἐντράπηκε τὸν τρόπον τῆς παρακλήσεως καὶ τὰ λόγια τοῦ συνδούλου του, τὰ ὁποῖα καὶ αὐτὸς ἐχρησιμοποίησεν εἰς τὸν Κύριόν του καὶ ἔλαβεν ἄφεσιν τοῦ χρέους του. Ὁ ἄσπλαγχνος οὗτος δοῦλος δὲν ἐθυμήθηκε τὴν συμφορὰν του ἐνώπιον τοῦ Κυρίου του βλέπων τὴν συμφορὰν τοῦ συνδούλου του. Διὰ τοῦτο ἐφάνη σκληρότερος καὶ ἀπὸ τὸ θηρίον.

Ὁ Κύριος συνεχίζει τὴν παραβολὴν: «Ἰδόντες οὖν οἱ σύνδουλοι αὐτοῦ τὰ γενόμενα ἐλυπήθησαν σφόδρα καὶ ἐλθόντες διεσάφησαν τῷ κυρίῳ ἑαυτῶν πάντα τὰ γενόμενα». Σύνδουλοι ἐνταῦθα εἶναι οἱ ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι εἶδον τὴν διαγωγὴν τούτου. Οὗτοι ἰδόντες τὴν ἀνάρμοστον διαγωγὴν τοῦ δούλου τούτου ἀνέφερον λεπτομερῶς ταύτην εἰς τὸν βασιλέα. «Τότε προσκαλεσάμενος αὐτὸν ὁ Κύριος αὐτοῦ λέγει αὐτῷ· δοῦλε πονηρέ, πᾶσαν τὴν ὀφειλὴν ἐκείνην ἀφήκᾰ σοι» ὅλον τὸ χρέος σοῦ τὸ ἐχάρισα «ἐπεὶ παρεκάλεσάς με» διότι μόνον μὲ παρεκάλεσας. «Οὐκ ἔδει καὶ σὲ ἐλεῆσαι τὸν σύνδουλόν σου, ὡς καὶ ἐγὼ σὲ ἠλέησα;»

Δὲν ἔπρεπε νὰ εὐσπλαγχνισθῆς καὶ σὺ τὸν σύνδουλόν σου, ἀφοῦ καὶ ἐγὼ σὲ εὐσπλαγχνίσθηκα; Ὀνομάζει πονηρὸν τὸν δοῦλον ὅχι ὅταν ὠφείλε τὰ μύρια τάλαντα, ἀλλὰ ὅταν δὲν συνεχῶρει τὰ 100 δηνάρια! Ὁ δοῦλος σιωπᾷ, διότι αἰσθάνεται τὴν ἐνοχὴν του. Δὲν ὑπόσχεται ὅμως τὴν διόρθωσιν. Διὰ τοῦτο «ὀργισθεὶς ὁ Κύριος αὐτοῦ παρέδωκεν αὐτὸν τοῖς βασανισταῖς, ἕως οὔ ἀποδῶ πᾶν τὸ ὀφειλόμενον αὐτῷ». Ἐπειδὴ ὅμως τὸ χρέος του εἶναι μέγα καὶ ἀνεξόφλητον, ἡ τιμωρία του θὰ εἶναι παντοτεινὴ. Βασανισταί, εἰς τοὺς ὁποίους παρεδόθη, εἶναι οἱ δῆμιοι.

Ὁ Κύριος θέτει τὴν σφραγίδα τῆς παραβολῆς λέγων. «Οὕτω καὶ ὁ Πατήρ μου ὁ ἐπουράνιος ποιήσει ὑμῖν, ἐὰν μὴ ἀφήτε ἕκαστος τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ ἀπὸ τῶν καρδιῶν ὑμῶν τὰ παραπτώματα αὐτῶν». Κατὰ παρόμοιον τρόπον καὶ ὁ Θεὸς θὰ φανῆ ἄσπλαγχνος εἰς τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι δὲν συνεχώρησαν τοὺς συνανθρώπους των ἐκ βάθους καρδίας. Ἡ ἐντολὴ αὕτη εἶναι μόνον χριστιανικὴ. Πρὸ Χριστοῦ ὑπῆρξαν σοφοὶ μεγαλόκαρδοι, οἱ ὁποῖοι συνεχώρησαν τοὺς νικημένους ἐχθροὺς των, ἀλλὰ τὴν κατ' ἐπανάληψιν καὶ ἄνευ ὄρων συγγνώμην τῶν ἐχθρῶν οὐδεὶς ἐσκέφθη πλὴν τοῦ Χριστοῦ. Ὁ Λουκᾶς προσθέτει τὸ ἐξῆς. «Προσέχετε ἑαυτοῖς» προσέξατε. «Ἐὰν δὲ ἀμάρτη εἰς σὲ ὁ ἀδελφός σου» ἐὰν πταίῃ ὁ ἀδελφός σου εἰς σὲ «ἐπιτίμησον αὐτῷ» ἐπιπληξον αὐτὸν «καὶ ἐὰν μετανοήσῃ, ἄφες αὐτῷ» συγχώρησον αὐτόν. «Καὶ ἐὰν ἐπτάκις τῆς ἡμέρας ἀμάρτη εἰς σὲ καὶ ἐπτάκις τῆς ἡμέρας ἐπιστρέψῃ πρὸς σὲ λέγων, μετανοῶ, ἀφήσεις αὐτῷ» πρέπει νὰ τὸν συγχωρήσῃς. Λουκ. 17, 3—4.

Ὁ Ματθαῖος δηλαδὴ μὲ τὴν παραβολὴν ἔχει ὑπ' ὄψιν του, ὅτι πρέπει νὰ συγχωρῶμεν ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι δὲν μετανοοῦν, ὁ δὲ Λουκᾶς ἀναφέρεται εἰς τὴν μετάνοιαν τοῦ κατ' ἐπανάληψιν ἀμαρτάνοντος ἀδελφοῦ.

Ἐδῶ βασιλεὺς εἶναι ὁ Θεός, ὀφειλέται οἱ ἄνθρωποι, ὀφειλὴ ἢ ἁμαρτία. Τὰ 10.000 τάλαντα εἶναι αἱ πολλαὶ ἁμαρτίαι τῶν ἀνθρώπων πρὸς τὸν Θεόν. 100 δηνάρια εἶναι τὰ σφάλματα τοῦ πλησίον μας. Φυλακὴ δὲ ὅπου ἐρρίφθη ὁ δοῦλος οὗτος, εἶναι ἡ κόλασις, βασανιστὰὶ οἱ δαίμονες.

Θέμα: Ἡ Συγγνώμη

Ἡ κεντρικὴ ἰδέα τῆς παραβολῆς εἶναι ἡ ἄρνησις τῆς συγγνώμης τοῦ δούλου ὑπὸ τοῦ συγχωρηθέντος συνδούλου καὶ ἡ τιμωρία ὑπὸ τοῦ Θεοῦ τοῦ ἀσπλάγχχνου τούτου δούλου. Ἐπὶ τῆς ἀρνήσεως ταύτης ῥητῆς καὶ καμουφλαρισμένης παρ' ἡμῖν καὶ τῶν συνεπειῶν ταύτης θὰ ἀσχοληθῶμεν εἰς τὸ παρὸν θέμα.

1) Ῥητὴ ἄρνησις συγγνώμης. Δὲν τὸν συγχωρῶ, λέγουσί τινες, διότι μὲ εἶπε ψεύτην ἢ μοῦ εἶπε ψέμματα Ἀπαντῶ. Σὺ δὲν εἶπες ποτὲ τὸν ἄλλον ψεύτην; Ὅχι; Ἔστω! Δὲν εἶπες ποτέ σου ψέμματα; Κἄποτε. Ἀφοῦ εἶπες καὶ σὺ ψέμματα, διατὶ δὲν συγχωρεῖς ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος σοῦ εἶπε ψέμματα; Δὲν τὸν συγχωρῶ, διότι μὲ εἶπε πονηρὸν ἢ μοῦ ἐφέρθηκε πονηρῶς, λέγει ἄλλος. Σὺ δὲν εἶπες ποτὲ τὸν ἄλλον πονηρόν; Ἀδύνατον! Ὅχι; Ἔστω! Πόσες ὅμως φορὲς δὲν ἔβαλες πονηρίας διὰ τὸν ἄλλον, τὰς ὁποίας μάλιστα ὀνομάζεις ἐξυπνάδες σου; Ἐὰν δὲν συγχωρήσης σὺ αὐτόν, οὔτε αὐτὸς σέ, τί κοινωνίαν θὰ ἔχωμεν; Ζούγκλαν! Δὲν τὸν συγχωρῶ, λέγει τρίτος, διότι μὲ ἐκουτσομπόλευε. Σὺ κανέναν δὲν ἔχεις κουτσομπολεύσει; Ὅχι; Λέγεις ψέμματα. Εἰς τὸ ἁμάρτημα αὐτὸ ὅλοι πίπτομεν.

Ἄλλος λέγει. Δέν τὸν συγχωρῶ, διότι μοῦ ἐσκότωσε τὸ παιδί μου, τὸν πατέρα, τὸν ἀδελφόν. Βαθὺς εἶναι ὁ πόνος σου, μεγάλο τὸ φαρμάκι σου. Πρέπει νὰ σοῦ δοθῇ δραστικὸν φάρμακον. Τοιοῦτον δέν θὰ εἶναι σκέψις ἀνθρωπίνη. Εἶναι ἡ θεία ἀπόφασις. Ἄκουσέ την. Ὁ Θεὸς ὁ γνωρίζων, ὅτι οἱ ἄνθρωποι δύσκολα συγχωροῦν, προβάλλει πρὸς θεραπείαν τῆς κακίας ταύτης τὴν στέρησιν τῆς ἰδικῆς Του συγγνώμης. Ἄν δέν συγχωρήσης—ἓνα καὶ ἓνα κάμνει δύο—δέν θὰ συγχωρηθῆς. Τοῦτο φαίνεται ἐκ τῆς σημερινῆς παραβολῆς, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Κύριος ἦρε τὴν συγγνώμην τοῦ δούλου, διότι δέν συνεχώρησε οὗτος τὸν σύνδουλόν του. Τὸ λέγει ὁμοῦ καὶ ῥητῶς: «Ἐὰν μὴ ἀφῆτε τοῖς ἀνθρώποις τὰ παραπτώματα αὐτῶν, οὐδὲ ὁ Πατὴρ ὑμῶν ἀφήσει τὰ παραπτώματα ὑμῶν». Ὁ Θεὸς εἶναι ἓνας μεγάλος ἔμπορος πολυτίμων εἰδῶν. Τὴν χάριν Του τὴν δίδει δωρεάν, τὴν ἀμοιβὴν τῆς ἐλεημοσύνης σου διὰ χρημάτων σου, τὴν συγγνώμην ὁμοῦ τῶν ἀμαρτιῶν μας δέν τὴν δίδει οὔτε δωρεάν οὔτε διὰ χρημάτων, ἀλλὰ Κληρικῆ ἤτοι πρᾶγμα μὲ πρᾶγμα. Ὅχι μὲ ἄλλο πρᾶγμα, ἀλλὰ μὲ τὸ ἴδιο πρᾶγμα, συγγνώμην ἀντὶ συγγνώμης, θὰ συγχωρηθῆς, ἂν συγχωρήσης. Τόσον εἶναι πολύτιμον τὸ πολύτιμον τοῦτο εἶδος, ὥστε ὁ Θεὸς μόνον ἐπ' ἀνταλλαγῆ τὸ δίδει. Εἶναι δὲ τόσον φθηνόν, ὥστε, ὅταν συγχωρήσης ἓνα κακόν, θὰ σοῦ συγχωρήσῃ ὁ Θεὸς ἑκατόν!

Τόσον ὁ Θεὸς ἀγαπᾷ τὴν συγγνώμην, ὥστε ἐνῶ διὰ σὲ ὁ σκοτωμὸς τοῦ υἱοῦ σου εἶναι αἰτία ἀδιαλλάκτου μίσους, ὁ θάνατος τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ εἶναι αἰτία συμφιλίωσης Οὐρανοῦ καὶ γῆς! Πρὶν σκοτωθῆ ὁ υἱός σου, ἦσο ἀγαπημένος μὲ τὸν ἐχθρόν σου. Ὁ φόνος σᾶς διήρесе. Πρὶν σταυρωθῆ ὁμοῦ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, εἴμεθα ἐχθροὶ τοῦ Θεοῦ. Μὲ τὸν θάνατο τοῦ Υἱοῦ Του συνεφιλιώθημεν. Ὁ Θεὸς συγχωρεῖ οὐχὶ ἀδαπάνως, ἀλλὰ δαπάνῃ τοῦ Υἱοῦ Του. Ὡ βάθος σοφίας καὶ δικαιοσύνης τοῦ Θεοῦ!

Ἄρκετοὶ τῶν πιστῶν συνειδητῶς ἢ ἀσυνειδήτως καμπτόμενοι ὑπὸ τὸ βάρος τῶν σκέψεων τούτων δέν ἀρνοῦνται τὴν συγγνώμην ῥητῶς, ἀλλὰ ἔχουν καμουφλαρισμένην συγγνώμην.

2) Καμουφλαρισμένη συγγνώμη: Τὸν συγχωρῶ, λέγει Χριστιανὸς τις, τὸν ἐχθρόν μου. Κακὸ δέν θὰ τοῦ κάμω. Ἀλλὰ ἀπὸ τὸν Θεὸν νὰ τὸ εὔρη, αὐτὸ πού μοῦ ἔκανε. Ἄπαντῶ: Αὐτὸ δέν εἶναι συγγνώμη, ἀλλὰ ἀδυναμία νὰ τοῦ κάμῃς κακό. Ἄν μποροῦσες, θὰ τὸν ἔπνιγες σὲ μία σταλιά νερό. Αὐτὸ λέγεται ὑποκρισία! Ἴσως μοῦ εἴπη. Δύναμαι νὰ τοῦ κάμω κακό, ἀλλὰ δέν θέλω. Ἐὰν συμβαίῃ, ὥστε νὰ δύνασαι, ἀλλὰ νὰ μὴ θέλῃς νὰ τοῦ κάμῃς κακό, δέν τὸν συγχωρεῖς ὁμοῦ, εἶναι ἀτέλεια, διότι δέν τὸν συγχωρεῖς ἀπὸ καρδίας, ὅπως διατάσσει ὁ Κύριος. Ἐπομένως ἢ δύνασαι, ἀλλὰ δέν θέλεις, τὸ ὁποῖον εἶναι ἀτέλεια ἢ θέλεις, ἀλλὰ δέν δύνασαι, τὸ ὁποῖον εἶναι ἀδυναμία. Καὶ εἰς τὰ δύο δέν συγχωρεῖς ἀπὸ καρδίας.

Τὸν συγχωρῶ, λέγει ἄλλος, τὸν ἐχθρόν μου, δὲν θέλω νὰ πάθῃ κακό. Ἀλλὰ δὲν θέλω νὰ τὸν ἴδω στὰ μάτια μου. Αὐτὸ δὲν λέγεται συγγνώμη. Συγγνώμη σημαίνει νὰ ἔχῃς τὴν δύναμιν ὄχι μόνον νὰ τὸν ἴδῃς μὲ τὰ μάτια σου, ἀλλὰ νὰ τὸν κυττάξῃς καὶ εἰς τὰ μάτια του. Εἶναι δηλαδὴ παρατηρημένον, ὅτι ὅταν δύο ἐχθροὶ συναντηθῶσιν, οἱ ὁποῖοι δὲν συνεχωρήθησαν ἀπὸ καρδίας κυττάζονται εἰς τὰ πόδια, εἰς τὸ στῆθος, εἰς τὴν πλάτην, φθάνει τὸ βλέμμα μέχρι τῆς σιαγῶνος, κατόπιν πηδᾷ εἰς τὸ καπέλλο, τὰ μάτια δὲν τὰ βλέπουν. Δεῖγμα συγγνώμης εἶναι, ἂν ἔχῃς τὴν δύναμιν νὰ τὸν κυττάξῃς εἰς τὰ μάτια! Τὸν συγχωρῶ, ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ τοῦ ὁμιλήσω. Ἡ καλημέρα εἶναι τοῦ Θεοῦ. Ἄν δὲν τὴν εἶπῃς, δὲν ἐπιτρέπεται νὰ κοινωνήσῃς. Σχέσεις δὲν νομίζω, ὅτι εἶσαι ὑποχρεωμένος νὰ ἔχῃς. Ὁ χαιρετισμὸς ὅμως εἶναι τοῦ Θεοῦ.

3) Ποῖον τὸ ἀποτέλεσμα τῆς μὴ συγγνώμης; Θὰ ὑποφέρῃς. Θὰ ἀκούῃς τὸ ὄνομά του καὶ θὰ αἰσθάνεσαι βελόνια εἰς τὴν ψυχὴν σου. Θὰ τὸν συναντᾷς καθ' ὁδὸν καὶ ἀπὸ τὸ κακό σου θὰ πιάνεται ἡ ἀναπνοή σου, θὰ τρέμουν τὰ πόδια σου. Συναντῶν αὐτὸν θὰ ἀναγκασθῇς νὰ στρίψῃς ἀπὸ ἄλλο στενὸ ἢ ἂν δὲν ὑπάρχῃ σταυροδρόμι θὰ διασταυρωθοῦν τὰ βλέμματά σας. Ὅποια ἀγωνία κατὰ τὴν ὥραν αὐτὴν! Καὶ ταῦτα ἐδῶ. Ἐκεῖ εἰς τὴν ἄλλην ζωὴν; Ὅπως ἀποστρέφεις τὸ βλέμμα σου ἀπὸ αὐτόν, ἔτσι θὰ ἀποστρέψῃ καὶ ὁ Θεὸς ἀπὸ σέ. Μαντεύω ἀπορίαν τινά: Λογικὰ εἶναι αὐτά, ἀλλὰ δύσκολα καὶ βαρειά! Δύσκολα; Ἀφοῦ δύσκολη εἶναι ἡ συμφιλίωσις, νὰ προσέχωμεν νὰ μὴ τὰ χαλᾷμε. Εἶναι βαρειά; «Βαρὺς ὁ χειμῶν, ἀλλὰ γλυκὺς ὁ παράδεισος» ἔλεγον οἱ 40 μάρτυρες. Πῶς θέλεις νὰ ἴδῃς τὸν Θεὸν χωρὶς νὰ ἀτενίσῃς τὸν ἀδελφόν σου; Πόσοι ἄνθρωποι καὶ πόσα ἔθνη ἦσαν εἰς τὰ μαχαίρια ὄχι μὲ ἕνα φόνον, ἀλλὰ μὲ ποταμοὺς αἱμάτων καὶ διὰ συμφεροντολογικοὺς σκοποὺς τὰ ἔφτιασαν; Ἐπομένως δὲν εἶναι καὶ τόσον δύσκολος ἡ συμφιλίωσις, ἂν σκεφθῶμεν, ὅτι γίνεται πρὸς συμφέρον τῆς ψυχῆς μας. Ἴσως εἶπῃ τις, ὅτι ὁ χρόνος θὰ θεραπεύσῃ τὴν ἐχθρὰν μου. Ἀπαντῶ: Εἶναι τιμητικὸν διὰ σέ τὸν χριστιανὸν νὰ ἀφίνης τὰ πράγματα εἰς τὸν χρόνον καὶ οὐχὶ εἰς τὴν θείαν χάριν; Ἐκεῖνο πού θὰ φέρῃ ὁ χρόνος, διατὶ νὰ μὴ τὸ προλάβῃ ἡ θεία χάρις;

Διδακτικώτατον παράδειγμα, τὸ ὁποῖον δεικνύει τὸ κατάντημα τοῦ ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος δὲν συγχωρεῖ, εἶναι τὸ γνωστὸν τραγικὸν γεγονός κατὰ τοὺς πρώτους Χριστιανικοὺς χρόνους τῶν δύο Χριστιανῶν φίλων Σαπρικού καὶ Νικηφόρου, τὸ ὁποῖον εἶδομεν καὶ ἐν τρίτῳ τόμῳ σελίδι 67. Τοῦτο ἔχει ὡς ἐξῆς: Ὁ Χριστιανὸς Σαπρίκιος συνεδέετο φιλικώτατα μετὰ ἄλλου τινὸς κληρικοῦ ὀνομαζόμενου Νικηφόρου. Ἡ φιλία των ὅμως ἔπειτα ἀπὸ ἔτη ἔσπασε. Κηρύσσεται ὁ διωγμὸς τῶν Χριστιανῶν ἐπὶ Βαλεριανοῦ. Ὁ Σαπρίκιος συλλαμβάνεται καὶ ὁδηγεῖται εἰς φρικτὰ μαρτύρια. Ὁ Νικηφόρος σπεύδει, γονατίζει ἐνώπιόν του, καὶ ζητεῖ συμφιλίωσιν μαζί του. Ὁ Σαπρίκιος ἀρνεῖται. Ὁδηγεῖται εἰς τὸ μαρτύριον ὁ Σαπρίκιος καὶ

ἔξακολουθεῖ νὰ ἀρνῆται τὴν συμφιλίωσιν μετὰ τοῦ Νικηφόρου. Ὅταν ἦτο ἕτοιμος ὁ δήμιος νὰ καταφέρῃ τὴν μάχαιραν, ὁ Σαπρίκιος δειλιάζει καὶ ἀρνεῖται τὸν Χριστόν, ὑποσχόμενος νὰ θυσιάσῃ εἰς τὰ εἴδωλα. Βλέπων ὁ Νικηφόρος τοῦτο σπεύδει ὁμολογῶν, ὅτι εἶναι Χριστιανὸς καὶ λαμβάνει οὗτος τὸν στέφανον τοῦ Μαρτυρίου. Ὁ Σαπρίκιος ἐκολάσθη, διότι ἔχασε τὴν χάριν, ἐπειδὴ δὲν συνεχώρησε τὸν πνευματικόν του ἀδελφὸν καὶ φίλον.

Ἄς μάθωμεν νὰ συγχωρῶμεν, ἵνα συγχωρηθῶμεν καὶ μὴ κατακριθῶμεν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ!

(1) Λευϊτ. 25,39.

Πηγή: agiazoni.gr